

Prædiken til Palmesøndag Matt. 21, 1-9

Tre brødre rider ud ad landevejen. De er alle tre på vej til kongens slot for at vinde prinsessen og det halve kongerige. Forrest rider de to ældste brødre til hest. Ingen af dem siger noget. Hver især er de fordybet i deres egne tanker. Et stykke efter dem kommer han så – den yngste bror; ham ingen regner for noget, fordi han ikke er så klog som de to ældste. De kalder ham Klods-Hans, og fordi der ikke kunne blive nogen hest til ham, rider han på sin gedebuk.

”Halløj, her kommer jeg!” råber Klods-Hans frimodigt på sin vej mod kongeslottet, hvor han også indsamler en død krage, en gammel træsko og letløbende mudder. Storslåede gaver til prinsessen, mener Klods-Hans, mens de to kloge, ældre brødre blot rynker på næsen ad ham.

Oppe på kongeslottet står frierne på rad og række, og mens de venter på deres tur, kan de høre prinsessens afvisning af den ene bejler efter den anden: ”Duer ikke, væk!” Men Klods-Hans kan svare for sig og vinder prinsessens hjerte, så han bliver konge, får en kone og en krone og sidder på en trone.

Sådan kender vi nok alle H.C. Andersens eventyr om den usandsynlige helt, Klods-Hans. Og det gennemgående træk ved man-

ge eventyr er, at de alle udtrykker en tro på, at det kan gå godt, selv når det ikke gør det. Selvom Klods-Hans af alle på forhånd er dømt til at blive skreget ud af kongeslottet af prinsessen, så rider han frimodigt, ligefrem sagtomt af sted på sin gedebuk.

For selvom Klods-Hans både råber op og gør opmærksom på sine mærkelige fund på landevejen, sin tilstedeværelse og sin ankomst, så er sagtomheden, det sagte mod eller det, man måske kunne kalde troen på, at det hele nok skal gå godt, selvom det ikke gør det, det er en del af ham – det er ligefrem hele hans livsindstilling, hele hans tro.

Eventyr og evangelium har sprogligt det til fælles, at de begge starter med bogstaverne ’ev’ – de to bogstaver, som på græsk er ordet for godt. De indeholder begge et godt budskab; en tro på, at det kan gå godt, selv når det ikke gør det. Og ligesom Klods-Hans er eventyrets usandsynlige helt, så er Jesus evangeliets usandsynlige helt. Også han kommer i dagens evangelium sagtomt ridende på et usædvanligt ridedyr ind mod Jerusalem, hjemby for jødernes konge.

Og skarerne hylder ham som den usædvanlige helt og konge, de anser ham for at være. For denne tilsyneladende ubetydelige tøm-

tersøn fra det ligeså ubetydelige Nazareth i Galilæa, han har formået at rejse en tro hos jøderne på, at det kan gå godt, selv når det ikke gør det. Skarerne hylder ham derfor som den længe ventede Messias, Davidsønnen, der skal befri landet for romernes besættelse, undertrykkelse og magtstyring, så landet igen vil blive ledet af en jødisk konge og efter jødisk lov.

Nu er tiden kommet til oprør; nu er tiden kommet, hvor Jesus som en anden eventyrhelt skal tage til genmæle og give svar på tiltale; nu er tiden kommet, hvor der nok skal opleves meget ondt og gennemgås mange prøvelser, alt for at det hele skal ende godt til sidst.

Men skarerne misforstår Jesu sagte mod. De forveksler det sagte mod med krigsmod. For skarerne ønsker ydmygelse, blod og død over romerne. Og der bliver da også ydmygelse, blod og død, men ikke over romerne, over Jesus – og det værste er, at det er de selvsamme skarer, der ved indtoget i Jerusalem hylder Jesus som deres konge, som få dage senere er årsag til ydmygelse, blod og død. Og derfor har de alle, på nær nogle få ubetydelige kvinder, vendt ham ryggen, da han påskemorgen svarer for sig, som den sande helt og konge han er.

Og ved indtoget i Jerusalem er det allerede klart for Jesus, hvordan det skal gå ham i løbet af den dramatiske uge; at hans vej skal gå fra at være palmestrøet til tornebelagt. Og alligevel bevarer han det sagte mod; bevarer troen på, at det skal gå godt, selv når det ikke gør det. Han forbliver lydig indtil døden, ja døden på et kors.

Og det nemme svar på, hvorfor Jesus kunne

forblive lydig, når han nu vidste, hvilken smerte og ydmygelse han gik ind til, det er, at det kunne han, fordi han var lige med Gud; fordi hans egentlige plads er i den guddommelige treenighed og slet ikke her blandt os almindelige dødelige. Med indtoget i Jerusalem var han således nået til højdepunktet i sit liv her på jorden; nået til fuldbringelsen af sin guddommelige mission. Men Jesus er ikke kun en Gud i menneskeklæder – han er også et ligeså sandt menneske som dig og mig. Og det er derfor nemt at forestille sig, at alt menneskeligt i ham hev og sled i ham for at få vendt æslet og hurtigst muligt ride ud ad Jerusalems dødsporte igen.

For den menneskelige reaktion på fare er flugt – det ligger i os alle, som et naturinstinkt, der straks slår til, når vi møder noget, der kan skade og gøre ondt på os selv eller dem, vi holder af. På fremmede steder orienterer vi os om flugtveje; vi tager måske hellere den lange vej ad trappen, da frygten for at sidde fast i elevatoren kan overmande os; og vi vil hellere gå hele vejen gennem en storby end sætte os i en undergrundsbane, hvor vi kan risikere at blive fanget. Vi tager mange forholdsregler imod farer for os selv og vores nærmeste – og nogle gange er det måske mere frygten for fare, vi forsøger at gardere os imod.

Men vi kan jo også opleve det stik modsatte – at vi er villige til at udsætte os selv for fare for dem, vi elsker og holder af. At naturinstinktet, der gør alt for at få os væk fra faren, overtrumfes af en stærkere magt, nemlig kærligheden. Det er kærligheden, der kan få os til at glemme frygt og vores egen

sikkerhed og få os til at kaste os direkte ind i enhver form for fare. Og det er først, når den elskede er i sikkerhed, at vi igen kan tænke på os selv og indse, hvilken fare vi har udsat os selv for.

Og selvom der sikkert kan være og sikkert er mange forskellige grunde til, at Jesus ikke vender om på halvvejen, men alligevel fortsætter sit sagtmodige, men også dødelige ridt ind i Jerusalem på trods af sin viden om, hvordan det skal gå ham, så jeg tror, at det hovedsageligt var kærligheden, der fik ham til at fortsætte ind i Jerusalem.

Den kærlighed til mennesker, som ikke bare fyldte hele Jesu sind, men var hele hans sind. Kærlighedens og sagtmodighedens sind. Det sind, der blev båret af en tro på, at det hele nok skal gå godt, selvom det ikke gør det.

Og ligesom hos Klods-Hans, så bunder Jesu tiltro på det gode udfald ikke i hans egen evner eller formåen. Tværtimod, så har Jesu tro på, at det hele kan gå godt, sin rod i tiltroen til Gud og til hans løfte om livets magt over dødens intethed.

Så når Paulus i dagens epistel formaner os til at have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus, så er det hverken lydighedens sind eller ydmyghedens sind, han mener, men derimod kærlighedens sind; sagtmodighedens sind; til-troens sind.

Det sind, som tror på, at kærlighedens magt er stærkere end frygtens, og at vi derfor er i stand til at handle til liv og glæde for hinanden, selvom vi lammes af frygt for selve livet.

Det sind, som tror på, at det hele skal gå godt, selvom det ikke gør det.

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Det sind, der har tiltro til, at uanset hvor langt vi end måtte forvilde os ud i livets kringelkroge; derud, hvor vi føler os alene og forladte, så gør vi det aldrig alene, men altid med en tro følgesvend; en sagtmodig æselrytter, der formår at holde fast i troen på, at det kan gå godt, når vores sind blændes af realiteten om, at det gør det ikke; Davidsønnen, der formår at holde fast i troen på livets magt, når vi overvældes af dødsangst.

Så lad vores jubelråb på en dag som denne være:

Hosianna, Davids søn!
Du sagtmodige helt og konge.
Velsignet være du, hver gang du kommer, i Herrens navn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Astrid Glargaard
Nykøbing Mors

Salmer:
81, 380, 56, 176, 613, 240